

Philip Teir

Störst i världen

■ Det som jag minns bäst från David Lagercrantz bok om Zlatan är den klivna inställningen man får till huvudpersonen.

Samtidigt var det just detta som gjorde boken intressant: Zlatans sätt att beskriva en motgång som sedan övergår i seger, hans narcissistiska revanschlusta, de logiska luckorna i hans självbild. Inom skönlitteraturen talar man ibland

om den "opålitliga berättaren" och Zlatanboken var något så ovanligt som en faktabok med just en sådan berättare.

Jag kommer att tänka på Zlatan när jag ser Shane Meadows nya dokumentärfilm om Stone Roses, ett av de största banden i Storbritannien i skarven mellan åttio- och nittioalet. Dokumentären är aktuell på filmfestivalen Kärlek & Anarki.

När bandets karriär kulminerade satt de i intervjuer och gav enstaviga svar på alla frågor, ungefär så där som man gjorde i skämttidningen MAD på åttiotalet. Jag minns böckerna som hette "Avsnoppande svar på dumma frågor" och ibland känns det som att hela

Manchester-scenen på nittioalet måste ha lärt sig sin intervjuteknik från de böckerna. Å andra sidan är det en gammal brittisk tradition att driva med journalister. Det gjorde redan Beatles på sextioalet, och författare som Evelyn Waugh på fyrtioalet.

■ En annan brittisk tradition är att säga att man är störst i världen. Det gjorde Stone Roses innan de ens hade släppt sin första skiva. Manchester på sjuttioalet hade säkert en del likheter med 90-talets Malmö, där Zlatan växte upp. Kanske är det så att bakom varje manlig världserövrare finns en förortsgrabb som vill hämnas på någon – föräldrar, klasskompisar, det tris-

"Jag kommer att tänka på Zlatan när jag ser Shane Meadows nya dokumentärfilm om Stone Roses ..."

ta samhället som förväntar sig att man ska klippa sig och skaffa ett jobb.

Problemet med dokumentären är att bandet år 2012 inte är särskilt spännande att följa med. Meadows har koncentrerat sig väldigt lite på att måla upp en tidsanda, och desto mera på bandets återförening ifjol. Det blir många klipp från studion där Stone Roses – numera gråsprängda medelåldersherrar – re-

par sina gamla hits. Det låter i och för sig inte dumt, men man skulle vilja ha mer gräv i arkiven. Här lyckades Grant Gees dokumentär om Joy Division år 2007 betydligt bättre fånga den miljö som bandet var sprunget ur.

Det är egentligen märkligt med tanke på att Shane Meadows tidigare imponerat med *This is England*, den fiktiva filmen och senare tv-serien om den flytande gränsen mellan punk, popmusik, mode och våld i åttiotalets England.

Men Stone Roses debutalbum låter fortfarande fantastiskt. Att bandmedlemmarna – i likhet med Zlatan – inte är några stora filosofer gör inte musiken sämre.

Skribenten är kulturchef.